

IZBORI: KOME DATI SVOJ GLAS ?

Autor G.A.

Opet smo pred izborima, ovaj put lokalnim. Opet ista pitanja, iste dileme: kome dati svoj glas, kome vjerovati, da li uopće izađi, pa toliko su nas puta veće iznevjerili. Istina, ovoga puta pravila su nešto drugačija, možemo birati i osobu, ne samo listu (detaljnije u tekst I. Mikleniča). Evo teksta kojega smo objavili pred posljednje saborske zastupničke izbore.

Predizborna kampanja je u punom jeku. Liste veće davno objavljene. Za sto i pedeset mesta u Saboru natječe se hrpa stranaka i 3500 kandidata; za jedno mjesto dvadeset kandidata. Sa TV ekrana i džambo plakata gledaju nasmiješena, ušmarjena, minkana lica. Slušamo obećanja, planove, vizije. Izbori će, kažu konservativci oko 100 milijuna kuna. Dragi Bože, to bi se moglo s tim novcima napraviti. Ali, to je cijena demokracije.

Međutim, koga birati? I kako?

Kako razlučiti iskrenost od praznih riječi i lažnih obećanja? Istinu od laži? Da li u politici uopće ima iskrenosti i istine? I može li je biti? Ona - politika morala bi biti najjeasnije zanimanje. A političari bi trebali služiti svome narodu i interesima svoje zajednice, svoje države. Znamo kako to u praksi izgleda. Veće imamo malo iskustva. Veće smo kušali plodove demokracije. Mnogima su pomalo gorki.

Kome dati svoj glas? Svi se krite pridjevom hrvatski, svi zboleli lijepo, pametno, potencijalno. Na ranu bih ih previo. Ali, elementarno iskustvo i zdrav razum upozorava nas da ne smijemo uzeti baš sve kao novo za gotovo.

Razmislimo malo I sjetimo se vladavine
 prve garniture naših izabranika, pa druge, pa
 treæe. Sjetimo se pretvorbe društvenog vlasništva u privatno,
 pa sanacija poduzeæa, banaka, pa onda njihove prodaje
 strancima; prodaje medija itd. itd. I dok nam se ova
 umilna lica s ekrana obraæaju s uvažavanjem, ne zaboravimo kako nam
 je kad èekamo pred šalterima, uredima, u bolnicama, kad tražimo
 suglasnost za gradnju, za pokretanje posla, kad se nemamo kome požaliti. itd.
 itd. Ali budimo pošteni i uoèimo i dobro što je
 napravljen.

Kome dati svoj glas? Nikome? E to
 bi bilo najgore? Sjetimo se samo koliko je generacija èeznulo za
 svojom državom Hrvatskom. Koliko Hrvata je patilo
 po svijetu i èeznulo za domovinom; koliko ih je
 stradalo jer nisu imali svoju državu da ih štiti. Sjetimo se dramatiène
 povijesti, «od stoljeæea sedmog» do naših dana. Koliko
 trpljenja, koliko stradanja, zbog naših grešaka, krivih
 poteza, loših izbora, pogrešnih ljudi u kritiènim trenucima.

A svi ovi ljudi na listama , kakvi su
 takvi su – naši su. Valjda boljih nemamo. Ako imamo, zašto se nisu
 aktivirali? Pokušajmo među njima izabrati najbolje.

Ne mogu se domisliti nièemu pametnjem od onoga što
 savjetuju naši mudri biskupi:

za one koji se brinu
 za opæe dobro, za solidarne sa siromasima i obespravljenima,
 za one koji brane i
 šite ljudski život, od zaæeæa do naravne smrti.
 za one koji promièu
 dostojanstvo braka i obitelji, te pravo roditelja na odgoj djece,
 za one koji
 podupiru demografsku obnovu zemlje,
 za one koji se zalažu
 za slobodan izbor vjerskog odgoja i vjeroučitelja u školi,
 za one koji promièu
 pravo na zaposlenost, rad, dom, djeèiji dodatak,
 za one koji se bore za
 neradnu nedjelju i porezni sustav u korist obitelji,
 za one koji se zalažu
 za socijalnu pravdu, za pravo na informaciju u službi istine
 za one koji se
 suprotstavljaju drogi, ovisnosti, korupciji, prostituciji,
 za one koji se zalažu
 za istinu o Domovinskom ratu i braniteljima.

Ipak, ako ni ovo nije dovoljno, onda bih
 rekao: po svojoj savjesti, znanju i uvjerenju birajmo najbolje. Misleæi
 pri tome na njihov odnos prema trajnim vrijednostima, koje opet
 svatko za sebe mora definirati. Ako ih bašlako ne
 prepoznajemo – birajmo najmanje loše.

Ur.